Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 3,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τὸν Πρακτόρων, Ἑκατερ. λ. 10. Ἑκατερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς | *Ἐν Ἀθήναις, 7 Σεπτεμβρίου 1913* | *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 41*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. *(Συνέχεια).*

Τὸ σχέδιον τοῦ Ζιροφλὲ ἦτο τὸ ἑξῆς: Νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν κόμητα Μουσὺ νὰ τοὺς παραδώσῃ «μὲ τὸ καλὸ» τὸν φυλακισμένον γέροντά. Ἂν ἐδέχετο, θὰ τὸν ἔπαιρναν καὶ θὰ ἔφευγαν. Ἂν ὅμως ἠρνεῖτο...

— Τότε, δυστυχία του! ἐδήλωσεν ὁ Γκαγιαρντώ.

— Θὰ τὸν κάνωμε λουκάνικα!

— Θὰ τὸν κολλήσωμε 'ς τὸν τοῖχο, ὡς ποῦ νὰ μπῇ ὁλόκληρος μέσα!

— Θὰ τοῦ χώσωμε τὸ κεφάλι ὡς τὴν κοιλιά!

— Γιὰ νὰ μάθῃ, ἄλλη φορά, νὰ φυλακίζῃ γέρους καὶ παιδιά.

Ἀφοῦ ἐλήφθησαν αὐταὶ αἱ ἀποφάσεις, τὸ μικρὸν στράτευμα, μὲ τὸν Μπόμπην ἐπὶ κεφαλῆς, διηυθύνθη πρὸς τὸν Μαῦρον Πύργον.

Ὁ μικρὸς ἡτοιμάσθη νὰ κτυπήσῃ τὸν κώδωνα τῆς ἐξωθύρας, διὰ νὰ τοῦ ἀνοίξουν, ὅταν ἤκουσεν ἔξαφνα ἕνα κρότον καὶ εἶδε τὸ ἕνα θυρόφυλλον νὰ ὑποχωρῇ πρὸ αὐτοῦ αὐτομάτως.

Ἀπλούστατα, ὁ Γκαγιαρντὼ καὶ ὁ Πορτμπὲφ εἶχαν σπρώξῃ μὲ τὴν ράχιν των τὴν θύραν, εὑρίσκοντες τοῦτο ὡς τὸ προχειρότερον μέσον διὰ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν αὐλήν.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἔφθασαν πρὸ τῆς προσόψεως τοῦ πύργου.

Ὅπως καὶ τὴν πρώτην φορὰν ποῦ εἶχεν ἔλθῃ ἐδῶ, ὁ Μπόμπης εἶδεν ὅτι ὅλα τὰ παράθυρα ἦσαν σκοτεινά, ἐκτὸς τῆς ὑαλίνης θύρας τῆς τραπεζαρίας τοῦ ἰσογείου.

Ἔνευσεν εἰς τοὺς φίλους του νὰ τὸν ἀκολουθήσουν ἀθορύβως καὶ τοῖς ἔδειξε διὰ τῶν ὑαλοπινάκων ἕνα ἄνθρωπον, καθήμενον πρὸ τῆς τραπέζης καὶ βυθισμένον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν μιᾶς ἐπιστολῆς.

Ὀλίγον μακρύτερα, ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ὁ μικρὸς τζόκεϊ ἀνεγνώρισεν ὡς τὸν Φιρμῖνον, τὸν ἔμπιστόν ὑπηρέτην τοῦ κόμητος, ἐστέκετο ἀκίνητος, εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του.

— Εἶνε ὁ κόμης! εἶπε σιγὰ-σιγά.

— Καλά, ἀπεκρίθη ὁ Ζιροφλέ. Πᾶμε νὰ τοῦ μιλήσουμε.

Καὶ σπρώξαντες τὴν θύραν, εἰσῆλθον ὅλοι εἰς τὴν τραπεζαρίαν.

Ὁ κόμης, ἐκπλαγεὶς πρὸ τῆς ἀπροόπτου ἐκείνης εἰσβολῆς τῶν εἴκοσιν ἐνόπλων, τῶν ὁποίων δὲν εἶχεν ὑποπτεύσῃ πρὶν τὴν παρουσίαν, ἐσηκώθη ἀποτόμως. Ὁ Φιρμῖνος, ὁ ὑπηρέτης, ἔτρεξε κ' ἐστάθη πλησίον του.

Ὁ πυργοδεσπότης ἐνόμισε κατ' ἀρχὰς ὅτι ἦτο κάμμία στάσις τῶν χωρικῶν του, — πρᾶγμα σύνηθες ἐκείνην τὴν ἐποχήν. Ἀλλ' ἅμα παρετήρησε τὰ βλοσυρὰ πρόσωπα τῶν ἐπιδρομέων, ἐκ τῶν ὁποίων κανὲν δὲν τῷ ἦτο γνωστόν, ἠρώτησεν αὐστηρῶς καὶ ἀτρομήτως:

— Τί μὲ θέλετε;... Ποιοὶ εἶσθε;... Τί γυρεύετε στὸ σπίτι μου τέτοια ὥρα;

Πρὶν ἀπαντηθῇ εἰς αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις, ὁ Ζιροφλὲ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Μπόμπην, ὁ ὁποῖος ἐκρύπτετο ὄπισθεν τῶν σωματοφυλάκων του, καὶ, σπρώχνων αὐτὸν ἔμπροσθεν τοῦ κόμητος, εἶπεν:

— Ἰδού, κύριε, ποῖος θὰ σᾶς ἐξηγήσῃ τί ἐπιθυμοῦμεν.

Ἀναγνωρίσας τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον εἶχε συλλάβῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ γέροντος θείου του, ὁ κόμης Μουσὺ ἐνόησεν ἀμέσως, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν ἤρχοντο διὰ καλόν. Ὠχρίασεν, ἀλλὰ προσεπάθησε νὰ ἐπιβλη-

«Ζήτω ὁ μικρὸς φυλακισμένος τῆς Βαστίλλης!..» (Σελ. 318, στ. γ'.)

«Ὁ Γκαγιαρντὼ καὶ ὁ Πορτμπὲφ εἶχαν σπρώξῃ μὲ τὴν ράχιν των τὴν θύραν...» (Σελ. 325, στ. α'.)

θῇ εἰς τὸ σκυλολόγι αὐτὸ δι' αὐθαδείας.

— Χά, χά! ἔκαμε μορφάζων μὲ τὸ μοχθηρότερόν του μειδίαμα· πάλι αὐτὸ τὸ παληόπαιδο στὸ σπίτι μου;

— Μάλιστα, κύριε! ἀπεκρίθη μὲ θάρρος ὁ μικρός, ἐν τῷ μέσῳ τῶν σωματοφυλάκων του· εἶμαι ἐγώ. ὁ Μπόμπης, ποῦ μ' ἐφυλακίσατε στὴ Βαστίλλη, ἀλλὰ βγῆκα ἀπὸ τὴ φυλακή μου...

— Διὰ τῆς θελήσεως τοῦ λαοῦ! διέκοψεν ὁ Ζιροφλέ.

— Καὶ ἔρχομαι, ἐξηκολούθησεν ὁ μικρὸς τζόκεϋ, νὰ σᾶς ζητήσω τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου γέρου, τοῦ τυφλοῦ θείου σας, ποῦ τὸν κρατεῖτε φυλακισμένο, γιὰ νὰ τοῦ κλέψετε τὴν περιουσία του.

Εἰς τὴν δήλωσιν αὐτήν, ὁ κόμης ἀπεκρίθη μὲ ἠχηρὸν σαρκαστικὸν γέλωτα.

— Καὶ γι' αὐτό, ἀνέκραξεν, εἴκοσι ἄνθρωποι ἔλαβαν τὸν κόπο νὰ ἔλθουν στὸ σπίτι μου; Ἐδώσατε πίστι στὰ παραμύθια ἑνὸς παιδιοῦ κ' ἑτοιμήσατε νὰ παραλάβετε τὴν κατοικίαν τοῦ κόμητος Μουσύ; Προτέξετε καλά!

Ὁ Ζιροφλὲ ἔλαβε τότε τὸν λόγον.

— Κύριε, εἶπε, βασιζόμενοι εἰς τὰς πληροφορίας ἑνὸς καλοῦ παιδιοῦ, ποῦ τοῦ ἔχουν κάθε ἐμπιστοσύνη, μερικοὶ πατριῶται ἀπεφάσισαν νὰ ἔλθουν καὶ νὰ ἐλευθερώσουν τὸν δυστυχῆ γέροντα, εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὸ τὸ παιδὶ ὑπεσχέθη συνδρομὴν καὶ βοήθειαν. Τὰ λόγια λοιπὸν εἶνε περιττά. Θέλομεν τὸν φυλακισμένον. Ποῦ εἶνε;

—Ἀπὸ δῶ! ἐφώναξεν ὁ Μπόμπης, ἕτοιμος νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς φίλους του εἰς τὴν δεξιὰν πτέρυγα τοῦ πύργου, ὅπου, ὡς ἐνθυμεῖτο καλά, εὑρίσκετο τὸ δωμάτιον τοῦ φυλακισμένου.

Ἀλλ' ὁ κόμης καὶ οἱ ὑπηρέται του τῷ ἔφραξαν τὸν δρόμον.

— Περιττὸν νὰ προχωρήσετε, εἶπεν ὁ Μουσὺ ἀντόνως· δὲν θὰ βρῆτε αὐτὸν ποῦ γυρεύετε. Δὲν εἶνε ἐδῶ!

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε! ὑπέλαβεν ὁ Ζιροφλέ.

Καὶ ἔνευσεν εἰς τὸν Γκαγιαρντὼ καὶ εἰς τὸν Πορτμπέφ, φλεγομένους ἀπὸ ἀνυπομονησίαν καὶ μόλις συγκρατουμένους.

Ἀμέσως οἱ δύο κολοσσοὶ ἐπροχώρησαν πρὸς τὸν κόμητα, ὁ ὁποῖος ὑπεχώρει ὁλονὲν πρὸς τὸν τοῖχον.

—Ἄφισε σὲ μένα τὸν ἀριστοκράτη! εἶπεν ὁ Πορτμπὲφ πρὸς τὸν Γκαγιαρντώ· σὺ ἀνάλαβε τὸν ὑπηρέτη.

Οἱ ἄλλοι πατριῶται εἶχαν σταματήσῃ, πιστεύοντες ὅτι οἱ δύο χειροδύναμοι σύντροφοί των ἦσαν ὑπερορκετοὶ διὰ νὰ καταβάλουν τὸν κόμητα καὶ τὸν Φιρμῖνον.

«Ἰδού ποιος θὰ σᾶς ἐξηγήσῃ τί ἐπιθυμοῦμεν...» (Σελ. 325, στ. γ'.)

Ἀλλ' ἐλογάριαζαν χωρὶς τὴν πονηρίαν τοῦ κόμητος Μουσὺ καὶ τὰς μυστικὰς θύρας τοῦ Μαύρου Πύργου...

Καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ἀχθοφόροι ὑψωναν τὰς χεῖρας, διὰ νὰ τὰς ἐπιθέσουν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ κόμητος καὶ τοῦ ὑπηρέτου του, ἕνα κομμάτι τοῦ τοίχου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίζοντο, ἠνοίχθη ἔξαφνα, μὲ τὴν πίεσιν ἑνὸς κρυφοῦ κομβίου, καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἐξηφανίσθησαν, ἐνῷ τὸ κομμάτι τοῦ τοίχου, ἐν εἴδει θυροφύλλου, ἐκλείστο πάλιν μὲ ξηρὸν κρότον πρὸ τῶν ἐκπλήκτων «πατριωτῶν»!

«Περιττὸν νὰ προχωρήσετε!..» (Σελ. 326, στ. β'.)

Ἀλλ' ἡ ἔκπληξις μετ' ὀλίγον παρῆλθε καὶ οἱ δύο κολοσσοὶ ἐφώρμησαν κατὰ τῆς μυστικῆς ἐκείνης θύρας καὶ ἤρχισαν νὰ τὴν σπρώχνουν καὶ νὰ τὴν κτυποῦν μὲ τοὺς ὤμους, μὲ τὰ πόδια, μὲ τοὺς γρόνθους.

Ἀλλὰ τὸ θυρόφυλλον ἀντέσχε. Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐξηκολούθησαν νὰ τὸ κτυποῦν, χωρὶς νὰ κατορθώσουν ἄλλο, παρὰ νὰ πληγώσουν τὰ χέρια των. Οἱ κολοσσοὶ ηὗραν κάτι ἰσχυρότερον ἀπὸ αὐτούς!

Ὁ Μπόμπης τότε ἐπρότεινε:

— Δὲν πᾶμε νὰ ψάξωμε τὸν πύργο; Ἐγὼ ξέρω ποῦ εἶνε ἡ κάμαρα τοῦ γέρου, καὶ γιὰ νὰ τὸν βροῦμε, δὲν μᾶς χρειάζεται ὁ κόμης.

— Φθάνει νὰ μὴ τὸν ἔβγαλε καὶ τὸν ἔκρυψε ἀλλοῦ! παρετήρησεν ὁ Ζιροφλέ.

Ὁ ὅμιλος ὥρμησε τότε κατόπιν τοῦ Μπόμπη, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε πρὸς τὴν κλίμακα τὴν ὁδηγοῦσαν εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ τυφλοῦ.

Ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἤξευρε τὸν δρόμον.

Μετὰ μακρὰν περιπλάνησιν ἀνὰ τοὺς σκοτεινοὺς καὶ ἐρήμους διαδρόμους τοῦ πύργου, ὁ ὁποῖος τοῖς ἐφαίνετο σὰν στοιχειωμένος, —μὲ τὸ ὁποῖον μάλιστα ὁ Γκαγιαρντὼ καὶ ὁ Πορτμπὲφ ἐξηγοῦσαν τὴν ἀποτυχίαν των, —ἔφθασαν πρὸ τῆς θύρας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐξέλθῃ ὁ Μπόμπης πρὶν φυλακισθῇ εἰς τὸ μπουδροῦμι. Ἡ θύρα αὐτὴ δὲν διεκρίνετο καλά, διότι εἶχε τὸ ἴδιον χρῶμα τοῦ τοίχου, ὁ μικρὸς ὅμως ἐνεθυμεῖτο τὸ μέρος καλὰ καὶ εἶπε μὲ πεποίθησιν εἰς τοὺς φίλους του:

—Ἐδῶ εἶνε!

Αὐτὴν τὴν φορὰν, οἱ προσπάθειαι τοῦ Πορτμπὲφ καὶ τοῦ Γκαγιαρντὼ ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας. Εἰς τὴν τετάρτην κλωτσιάν, τὸ θυρόφυλλον ὑπεχώρησε καὶ ἐφάνη ὁ διάδρομος, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσῆρχοντο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ τυφλοῦ.

—Ἐδῶ εἶμαστε! εἶπεν ὁ Μπόμπης μὲ χαράν· ἀκολουθῆτέ με!

Τὸν ἠκολούθησαν κ' εὑρέθησαν εἰς τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο ψυχρὸν δωμάτιον, μὲ τὰ φραγμένα παράθυρα καὶ μὲ τὴν μεγάλην εἰκόνα, κρεμασμένην ἀκόμη, ἐντὸς χρυσοῦ πλαισίου, εἰς τὸν τοῖχον. Ἀλλὰ μόνον ἡ εἰκὼν ὑπῆρχε· τὸ δωμάτιον ἦτο κενόν.

— Πολὺ ἀργά! ἀνέκραξεν ὁ Μπόμπης ἀπηλπισμένος. Τὸν ἐπῆρε!

— Τὸ βέβαιον εἶνε, εἶπεν ὁ Ζιροφλὲ ἀφοῦ ἔψαξε παντοῦ, ὅτι ἐδῶ μέσα δὲν ὑπάρχει οὔτε ἴχνος τυφλοῦ γέροντος, καὶ μοῦ φαίνεται, κύριε Μπόμπη, ὅτι ἄδικα μᾶς ἐξεκούνησες!

Ἄκαρποι ἔρευναι.

Ἀλλ' ὁ μικρὸς τζόκεϋ δὲν ἠνοιοῦσε νὰ φύγουν, πρὶν ἐρευνήσουν ὅλον τὸν πύργον. Ἐπέρασε πάλιν ἀπ' ὅλους τοὺς διαδρόμους, τοὺς ὁποίους εἶχε διατρέξῃ τὴν φοβερὰν ἐκείνην νύκτα του, καὶ ἀκολουθούμενος πάντα ὑπὸ τῶν φίλων του, ἔφθασεν εἰς τὰ ὑπόγεια.

Ἦσαν κενὰ καὶ αὐτὰ ὅπως τὸ ἐπίλοιπον τοῦ πύργου. Μόνον εἰς ἓν κυλικεῖον ἀνεκάλυψαν μερικὰς φιάλας οἴνου, οἱ δὲ Παρισινοὶ ἠτοιμάζοντο νὰ τὰς ἀδειάσουν, ὅταν ὁ Ζιροφλὲ τοὺς ἀνεχαίτισε.

— Προσέξατε, τοῖς εἶπε· ἐδῶ-μέσα πρέπει νὰ δισπιστῇ κανεὶς εἰς ὅλα. Ποιὸς ξέρει ἂν αὐτὸ τὸ κρασὶ δὲν εἶνε δηλητηριασμένο;

— Πτού! ἀνέκραξεν ὁ Γκαγιαρντὼ, πτύων τὴν γουλιὰν ποῦ εἶχε δοκιμάσῃ· μὰ οὔτε νὰ πιῇ δὲν μπορεῖ κανεὶς στὸ σπίτι τοῦ ἀριστοκράτη αὐτοῦ, ποῦ νὰ τὸν πάρῃ ὁ διάβολος;!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐνῷ ἑτοιμάζοντο πλέον νὰ φύγουν ἄπρακτοι, ὁ Ζιροφλὲ ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς καὶ δείχων τὸ κάτωμα τοῦ μαγειρείου, ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως:

—Ἐκεῖ... κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι... μιὰ καταπακτή!

Μὲ τὴν λεπίδα τοῦ δρεπάνου του, ἕνας χωρικὸς ἀνεσήκωσε τὸ σκέπασμα καὶ, σκύψαντες ἄνωθεν τοῦ ἀνοίγματος, οἱ πατριῶται εἶδαν εἰς τὸ βάθος μίαν λάμπαν, ἡ ὁποία ἐσβύσθη ἀμέσως.

—Ἐδῶ εἶνε! ἀνέκραξεν ὁ Ζιροφλὲ· ἐπιτέλους τοὺς βρήκαμε!

Τέσσαρες ἄνδρες, οἱ πλέον εὐκίνητοι, κατῆλθον διὰ μικρᾶς κλίμακος εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ὑπόγειον, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀνέβησαν, ὁδηγοῦντες ἕνα μάγειρον καὶ ἕνα παραμάγειρον, οἱ ὁποῖοι, ὠχροὶ καὶ τρέμοντες, παρεκάλουν νὰ μὴ τοὺς σκοτώσουν.

Ὁ Γκαγιαρντὼ καὶ ὁ Πορτμπέφ, εὑρεθέντες ἐπιτέλους ἐνώπιον ἐχθρῶν μὲ ὀστᾶ καὶ μὲ σάρκας, ἔδειξαν διαθέσεις νὰ τοῖς ἐπιτεθοῦν. Ὁ Μπόμπης ὅμως συνεκράτησε τοὺς σωματοφύλακάς του καὶ ὁ Ζιροφλὲ ἠρώτησε τὸν μάγειρον:

— Γιατὶ δὲν βρίσκομε κανένα 'ς αὐτὸ τὸ σπίτι;

— Γιατὶ ὁ πύργος, ἀπεκρίθη ὁ μάγειρος, ἔχει μυστικὲς πόρτες καὶ σκάλες πρὸς τὰ ὑπόγεια, κι' αὐτὰ πάλι ἔχουν ὑπονόμους, ποῦ βγάζουν φαντρά, στὴν ἐξοχή. Ἀπὸ 'κεῖ ἔφυγαν ὁ κόμης, οἱ ὑπηρέτες του, ὅλοι. Μόνον ἐμεῖς οἱ δυὸ σκεφθήκαμε νὰ κρυφτοῦμε ἐκεῖ-μέσα· ἀλλὰ νὰ ποῦ μᾶς ἀνακαλύψατε!

— Τὴν πάθαμε, ποῦ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! ἐφώναξαν οἱ πατριῶται.

Ὁ Ζιροφλὲ ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάκρισιν:

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑ'Ϊ'ΚΑΪ ΕΠΙΣΤΟΛΑΪ

ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ

Ἀγαπητοί μου,

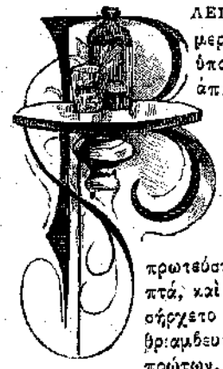

ΛΕΠΩ εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι δύο ὑποψήφιοι Δόκιμοι ἀπεκλείσθησαν ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις, διότι παρουσίασαν ψεύτικα πιστοποιητικὰ ἡλικίας. Ὁ ἕνας μάλιστα εἶχε πρωτεύσῃ εἰς τὰ γραπτά, καὶ ἀσφαλῶς θὰ εἰσήρχετο εἰς τὴν Σχολὴν θριαμβευτικῶς ἐκ τῶν πρώτων. Μεγάλη αὐστηρότης, θὰ πῆτε. Πράγματι, ἄλλοτε δὲν παρετηροῦντο τόσον αὐτά. Πόσοι ἔγειναν δεκτοὶ εἰς τὸν Διαγωνισμὸν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν Σχολὴν μὲ ψεύτικα, πλαστογραφημένα βαπτιστικά! Πόσοι παρουσιάσθησαν πιστοποιοῦντες καὶ ὀρκιζόμενοι, ὅτι ἔχουν τὴν νόμιμον ἡλικίαν, ἐνῷ ἦσαν μικρότεροι ἢ μεγαλήτεροι!.. Καὶ οἱ ἀρμόδιοι ἔκλειναν τὰ μάτια καὶ τοὺς ἄφηναν... Ἀλλὰ τώρα, βλέπετε, τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Πρωτεύοντα ὑποψήφιον τὸν ἀποκλείουν, ἐπειδὴ ἔχει εἰς τὴν ράχιν του ὀλίγους ἴσως μῆνας πλέον τοῦ ὡρισμένου. Γίον ἀξιωματικοῦ, ὄχι μόνον τὸν ἀποκλείουν διὰ τὸν ἴδιον λόγον, ἀλλὰ καὶ τὸν πατέρα του ἀναγκάζουν νὰ παραιτηθῇ. Δὲν εἶνε μόνον διότι ὑπερέβησαν τὴν νόμιμον ἡλικίαν· εἶνε προπάντων διότι ἐδήλωσαν ὅτι τὴν ἔχουν καὶ ἠθέλησαν νὰ ἀπατήσουν τὴν πολιτείαν μ' ἓν πλαστογραφημένον χαρτί. Ἔ, αὐτὸ ποῦ ἄλλοτε ἴσως ἐπερνοῦσε, δὲν ἐπιτρέπεται πλέον. Ἡ Πολιτεία ἀπαιτεῖ ἀπ' ὅλους, ἀδιακρίτως καὶ ἀνεξαιρέτως, νὰ λέγουν τὴν ἀλήθειαν, νὰ εἶνε ἀκριβεῖς, νομοταγεῖς, εὐσυνείδητοι. Καὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ ἀπὸ τοὺς τελευταίους. Καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ ἀπὸ τὰ παιδιά. Καὶ ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τῶν πολιτῶν. Ἀπ' ὅλους.

Πόσον καλὰ κάμνει ἡ Πολιτεία νὰ παιτῇ αὐτὴν τὴν χρηστότητα, αὐτὴν τὴν μέχρι σχολαστικότητος τυπικότητα! Διότι ἐπιτέλους δὲν εἶνε καὶ τίποτε σπουδαῖον κατ' οὐσίαν, νὰ παρουσιασθῇ ὡς δεκαπενταετὴς ἕνας π.χ. ποῦ ἐγεννήθη τὸν Νοέμβριον, καὶ ὄχι τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1908. Διαφορὰ ὀλίγων μόνον μηνῶν. Καὶ ἔμως ὄχι! Ἀφοῦ ἡ Πολιτεία, μὲ τὸν νόμον της, θέτει ἕνα ὅριον, ἕνα φραγμόν, πρέπει νὰ τὸν σεβασθῶμεν. Διότι ἀλλοίμονον ἂν ἀρχίσωμεν νὰ ὑπερβαίνωμεν ὅρια καὶ φραγμούς. Κανεὶς δὲν εἰξεύρει ποῦ θὰ φθάσωμεν, ποῦ θὰ σταματήσωμεν. Τὰ μικρὰ θὰ γίνουν μεγάλα· τὰ τυπικὰ οὐσιώδη· τὰσήμαντα, σπουδαῖα.. Ὅποιος λέγει σήμερον ὅτι εἶνε δεκαπέντε ἐτῶν, ἐνῷ εἶνε δεκαέξ, λέγει βέβαια ἕνα ψεῦμα μικρόν, τιποτένιον. Ἀλλὰ διατί αὔριον δὲν θὰ πῇ κ' ἕνα μεγαλήτερον; Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ μὴ *συνειθίσῃ* νὰ μὴ τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ λέγῃ ψεῦμα *ποτέ*.

Πολλοί, εἰς ἄλλας ἐποχάς, *ἐπέρασαν* μὲ ψεύτικα πιστοποιητικά. Δὲν τοὺς εὐτυχίζω! Ἤρχισαν τὸ στάδιον των ψευδόμενοι ἐπισήμως ἐνώπιον τῆς Πολιτείας, —ἔστω καὶ διὰ κάτι ὀσήμαντον. Διατρέχουν λοιπὸν τὸν κίνδυνον νὰ ἐξακολουθήσουν ἔτσι καὶ νὰ τελειώσουν ἄσχημα. Δι' αὐτό, πολὺ περισσότερον ἐγὼ εὐτυχίζω τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἀπεκλείσθησαν σήμερον ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις. Δὲν θὰ γίνουν μὲν στρατιωτικοί, θὰ εἰσέλθουν ὅμως εἰς ἓν ἄλλο στάδιον, χωρὶς νὰ εἴπουν κανὲν ψεῦμα. Ἡ αὐστηρότης τῆς Πολιτείας, ἡ πρωτοφανής, τὰ ἔσωσεν ἀπὸ ἕνα μεγάλον κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον τὰ παρέσυρε λεληθότως μιὰ παλαιὰ συνήθεια, τόσον ἄλλοτε γενική, ὥστε νὰ θεωρῆται ἀθῶα. Ἰδοὺ ὅτι ἡ συνήθεια αὐτὴ θεωρεῖται τώρα πλέον ὡς πταῖσμα. Δὲν ἐπιτρέπονται πλέον ψευδῆ πιστοποιητικὰ ἡλικίας. Νὰ τὸ ξεύρετε· καὶ εἰς αὐτό, ὅπως καὶ εἰς ὅλα, πρέπει νὰ λέγετε τὴν ἀλήθειαν. Κύριοι λῦται, ὅσοι τυχὸν συνειθίζετε νὰ σημειώνετε ψευδῆ ἡλικίαν εἰς τὰ λυσόχαρτά σας. Νὰ τὸ ξεσυνειθίσετε· διότι ὅπως γελᾶτε τώρα τὴν Διάπλασιν, εἰμπορεῖ νὰ θελήσετε ἀργότερα νὰ γελάσετε καὶ τὴν Πολιτείαν...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

Ζοῦσε κάποτε σὲ μιὰ πόλι ἕνας ἄνθρωπος πολὺ πλούσιος, ὁ Ἀνδρέας Κορβάχος, ποὺ μ' ὅλη τὴν περιουσία του, εἶχε μείνει ἄγαμος. Τὸν ἔλεγαν φιλάργυρο, ἐγωϊστὴ καὶ πρὸ πάντων ἰδιότροπο 'ς τὸν ὑπέρτατο βαθμό. Ὁ Ἀνδρέας, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ἀδελφὴ πολὺ νεώτερή του, τὴν Ἄννα Κοππέλου, καὶ ἀπὸ ἕνα ἀνεψιό, τὸν γυιὸ τῆς ἀδελφῆς του Παῦλο, δὲν εἶχε ἄλλους στενοὺς συγγενεῖς.

Μιὰ βραδειὰ ὁ πλούσιος Κορβάχος ἀπέθανε ξαφνικά.

Ἡ Ἄννα καὶ ὁ Παῦλος τὸν ἔκλαψαν. Οἱ μακρυνοὶ συγγενεῖς ἔκρυψαν μόνο τὴ χαρά των καὶ περίμεναν ἀνυπόμονα τὸ ἄνοιγμα τῆς διαθήκης.

Ἐπὶ τέλους ἡ ποθητὴ ἡμέρα ἔφθασε. Σ' τὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου Τρόλλα, συμβολαιογράφου ἐπιφορτισμένου μὲ τὴς τελευταῖες ἐπιθυμίες τοῦ Ἀνδρέα Κορβάχου, συνηθροίσθησαν ὅλοι οἱ συγγενεῖς. Μέσα σὲ βαθειὰ σιγή, ὁ συμβολαιογράφος ἐδιάβασε τὸν πρόλογο τῆς διαθήκης.

Ὅταν ἔφθασε 'στὸ κύριο μέρος, κάθε πνοὴ ἐσταμάτησε. Τόσο ἡ συγκίνησις ἦταν μεγάλη!

«Κληροδοτῶ, ἀπήγγειλε ὁ Τρόλλας, 's τὸν ἀγαπητό μου ἐξάδελφο Κωνσταντῖνο Ναΐση, ἐπειδὴ ἐκτιμῶ τὸ μουσικό τοῦ τάλαντο, τὴν παλιὰ κιθάρα μου, ποὺ εἶνε κρεμασμένη εἰς τὴν σοφίταν τῆς οἰκίας μου.

«Σ' τὴν ἐξαίρετη ἐξαδέλφη μου Αἰκατερίνη Βλεϋμάνου ἀφίνω τὸν ὠμορφο γάτο μου, τὸν μαῦρο μὲ τὴς λευκὲς γραμμές.»

Ὁ κατάλογος ἦταν μακρύς, γιατὶ ὁ Ἀνδρέας δὲν εἶχε λησμονήσει κανένα. Καὶ ἔτσι οἱ κληρονόμοι, ἕνα ὁλόκληρο τέταρτο τῆς ὥρας, ἄκουαν μὲ ἔκπληξι τὴς ἀλλόκοτες ἐντολὲς τοῦ μακαρίτη. Τὰ γελοῖα ἢ ἀσήμαντα αὐτὰ κληροδοτήματα τοὺς φαίνονταν εἰρωνεία.

Ἡ διαθήκη ἐτελείωνε ὡς ἑξῆς:

«Στὴν ἀδελφή μου Ἄννα δίνω τὸ ροδάνι τῆς μητέρας μας, ποὺ τὸ ἔχω φυλαγμένο μὲ εὐλάβεια στὸ σπίτι μου. Καὶ στὸν γυιό της Παῦλο, τὸν ἀνεψιό μου, ἀφίνω γιὰ ἀνάμνησι τὸ ἀπὸ δερμάτινη τσόχα πράσινο ἐπανωφόρι μου.»

Μόνον ἡ Ἄννα καὶ ὁ Παῦλος ἐπλησίασαν στὸν συμβολαιογράφο.

Αὐτὸς ὅμως τοὺς ἐσταμάτησε μὲ τὸ χέρι καὶ εἶπε·

—Κύριοι καὶ κυρίαι, εἶμαι ὁ ἐκτελεστὴς τῆς διαθήκης τοῦ Ἀνδρέα Κορβάχου. Κάποιος ἔρος μυστικὸς μοῦ ἐπιφυλάσσει τὸν τρόπο τῆς διαθέσεως τῆς ἄλλης περιουσίας του. Πηγαίνετε ἐν εἰρήνῃ. Τὰ κληροδοτήματά σας θὰ σᾶς ἀποδοθοῦν.

—Νέε, εἶπεν ὕστερα ἐπίτηδες στὸν Παῦλο, ἐνῷ τοῦ ἔδινε τὸ ἐπανωφόρι. Φύλαξε καλὰ αὐτὸ τὸ παληὸ ἔνδυμα. Θὰ σοῦ εἶνε πολύτιμο μιὰ ἡμέρα.

Ὁ Παῦλος ἐργαζόταν ὡς σμιλευτὴς σ' ἕνα χρυσοχοεῖο. Ἦταν νέος τίμιος καὶ ἀφιλοκερδής. Εἶχε ὅμως ἕνα φοβερὸ ἐλάττωμα. Ἦταν χαρτοπαίκτης.

Κάποιο Σάββατο παρασύρθηκε σὲ μιὰ ταβέρνα. Καὶ ἀντὶ νὰ χάσῃ στὸ παιχνίδι, ὅπως συνήθως, δυὸ τρεῖς δραχμές, ποσὸ ἀσήμαντο γι' αὐτόν, ἄφησε στὰ χέρια τῶν συντρόφων του ὁλόκληρο τὸν μισθό του τῆς ἑβδομάδος.

Ντροπιασμένος γύρισε στὸ σπίτι του.

Ἦταν πολὺ στενοχωρημένος γιὰ τὴ λύπη, ποὺ θὰ αἰσθανόταν ἡ μητέρα του, ἂν τὸ μάθαινε. Ἀποφάσισε ὅμως νὰ τῆς τὰ ὁμολογήσῃ ὅλα, γιατὶ εἶχε ἀποστροφὴ στὸ ψεῦδος.

Ἐνῷ ἑτοιμαζόταν νὰ κάμῃ τὴ δύσκολη αὐτὴ ἐξομολόγησι, μιὰ ἔρρινη φωνὴ ἀκούσθηκε στὸν δρόμο: «Παληὰ ροῦχα, παληὰ παπούτσια ἀγοράζω...»

Ὁ Παῦλος ἄφησε κραυγὴ χαρᾶς. Νά, ἡ σωτηρία!...

—Ἔ, φώναξε στὸν ἑβραῖο ἀνέβα.

Καὶ ξεκρέμασε ἀπὸ ἕνα κρεμαστάρι τὸ ἐπανωφόρι τοῦ θείου Κορβάχου, ὄχι χωρὶς στεναγμὸ μετανοίας.

—Πόσα θέλετε γι' αὐτό; ρώτησε ὁ ἑβραῖος μὲ περιφρόνησι.

Ὁ Παῦλος ζήτησε εἰκοσιπέντε δραχμές, ὅσα κέρδιζε τὴν ἑβδομάδα.

—Ἀστειεύεσθε, κύριε, εἶπε μὲ χλευασμὸ ὁ μεταπράτης. Αὐτὸ ἀξίζει μόνο δεκαπέντε, οὔτε μιὰ παραπάνω.

—Σοῦ τὸ δίνω εἴκοσι κι' ἄ; τελειώνωμε, εἶπε βιαστικὰ ὁ νέος, γιατὶ φοβόταν μήπως ἔλθῃ ἔξαφνα ἡ μητέρα του καὶ τὸν πιάσῃ ἐπάνω στὴ δοσοληψία.

Ὁ ἑβραῖος δίπλωσε τὸ ἐπανωφόρι, τὸ ἔρριξε στὸν ὦμο του, πλήρωσε κι' ἔφυγε.

Ὁ Παῦλος αἰσθάνθηκε νοροπὴ γιὰ τὴ βεβήλωσι ποὺ εἶχε κάνει.

Τοῦ φάνηκε, ὅτι ἡ ἀνάμνησις τοῦ θείου του, ποὺ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη γεμίζε τὸ δωμάτιο, ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸ ἐπανωφόρι. Τὸν κατέλαβε λύπη καὶ στενοχώρια.

Ἡ μητέρα του ὅμως, ποὺ δὲν ἤξερε τίποτε, εἶδε μὲ μεγάλη χαρὰ τὴς εἴκοσι δραχμὲς ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Αὐτὰ συνέβαιναν ἕνα ἔτος ἀκριβῶς μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἀνδρέα Κορβάχου.

Τὸ βράδυ, ἐνῷ ἡ Ἄννα καὶ ὁ Παῦλος δειπνοῦσαν, δύο σιγανὰ κτυπήματα ἀκούσθηκαν στὴ θύρα. Καὶ συγχρόνως εἰσῆλθε κάποιος, ποὺ κανεὶς δὲν τὸν περίμενε. Ἦταν ὁ κύριος Τρόλλας.

—Νέε, εἶπε στὸν Παῦλο, ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω. Ἂς περάσωμε μιὰ στιγμὴ στὸ δωμάτιό σου. Θυμᾶσαι, ρώτησε ὁ συμβολαιογράφος, ἄλλα ἔμειναν μόνοι, τί σοῦ εἶπα πρὸ ἑνὸς ἔτους, τὴν ὥρα ποὺ σοῦ παρέδιδα τὸ κληροδότημα τοῦ θείου σου;

—Βέβαια, κύριε.

—Πολὺ καλά, Τὸ παληὸ ἐκεῖνο ἐπανωφόρι, τὸ ἐνθύμιο, τὸ ἐφύλαξες με εὐλάβεια;

—Μάλιστα... δηλαδή... ἀπήντησε ὁ Παῦλος ταραγμένος.

—Πολὺ καλά, ἐπανέλαβε ὁ Τρόλλας μὲ ζωηρότητα καὶ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν ταραχὴ τοῦ Παύλου. Θὰ σοῦ φανερώσω λοιπὸν τὴ μυστικὴ ἐντολὴ τοῦ πολυκλαύστου μας Ἀνδρέα Κορβάχου. Ὁ θεῖος σου, φίλε μου, ἦταν πολὺ παράδοξος πελάτης. Ὅταν μοῦ παρέδωσε τὴ διαθήκη του μοῦ εἶπε περίπου αὐτὰ τὰ λόγια:

«Κύριε Τρόλλα, ἰδοὺ ἡ διαθήκη μου. Ἀλλὰ σᾶς προειδοποιῶ ὅτι ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη, ποὺ τὴν συμπληρώνει.

— Μιὰ ἄλλη! Ποῦ εἶνε; ρώτησα.»

— Μάντεψε, νέε μου, ποὺ ἦταν ἡ ἄλλη διαθήκη, φώναξε ὁ εὔθυμος συμβολαιογράφος. Σ' τὸ ἐπανωφόρι, ἀγαπητέ μου, 's τὸ παληὸ ἐπανωφόρι, ποὺ ὁ θεῖός σου σοῦ ἐκληροδότησεν.

Ὁ Παῦλος ὠχρίασε.

— Καί.... αὐτὴ ἡ διαθήκη; ρώτησε μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη.

— Ἰδοὺ τὸ ἀντίγραφο αὐτῆς τῆς διαθήκης. Ἄκουσε τί λέει:

«Ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ νὰ δοκιμάσω τὴν ἀγάπη τοῦ ἀνεψιοῦ μου Παύλου καὶ νὰ ἰδῶ πόση ἀξία ἀποδίδει 's τὸ ἐνθύμιό μου, τοῦ ἀφίνω μὲ ἔγγραφο δημόσιο τὸ ἀπὸ πράσινη δερμάτινη τσόχα παληὸ ἐπανωφόρι μου. Ἐπιθυμῶ νὰ μὴ μάθῃ ὁ ἀνεψιός μου τίποτε γι' αὐτὸ τὸ κληροδότημα. Ἕνα μόνον ἔτος μετὰ τὸν θάνατόν μου, ὁ κύριος Τρόλλας θὰ παρουσιασθῇ 's τὸν Παῦλο καὶ θὰ πληροφορηθῇ, ἂν ἔχῃ ἀκόμη αὐτὸ τὸ ἐπανωφόρι.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

«Φύλαξε καλὰ αὐτὸ τὸ ἔνδυμα.»

ΒΑΤΡΑΧΟΜΟΝΤΙΚΟΜΟΛΕΜΟΣ

(Μετάφρασις τῆς ὁμηρικῆς «Βατραχομυομαχίας». Συνέχεια, ἴδε σελ. 321)

Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος θύμωσε κι' ἁρπαξε μιὰ κοτρώνα
Καὶ χτύπησε τὸ Λαχανᾶ πιὸ κάτου ἀπὸ τὸ γόνα,
Καὶ τοῦσπασε τό κόκκαλα καὶ τοῦρθαν κάτι πόνοι
Ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ... κι' ἔπεσε μέσ' στὴ σκόνη.
Κι' ὁ Καυγατζῆς τὸν σήκωσε, τοῦδεσε τὴν πληγή του
Κ' ἔξω ἀπ' τὴ ζώνη τοῦ... πυρὸς τὸν ἔφερε μαζί του
Καὶ πάλι ἐναγύρισεν ὅλο θυμὸ στὴ μάχη,
Στὸν Ψιχαρπάχτη χύμησε καὶ μέσα στὸ στομάχι
Τὸ βοῦρλο του ὅλο τοῦμπηξε σὰ νάτανε νυστέρι
Καὶ σὰν τὸ τράβηξε ὕστερα μὲ τὸ χοντρό του χέρι
Γιὰ νὰ τὸ βγάλῃ, τοῦβγαλε μαζὶ καὶ τἀντερά του
Κι' ἀπὸ τὴ φούρια του ἔπεσε κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος κάτου.

* * *

Κι' ὁ Τρυποχώστης βλέποντας αὐτοὺς τοὺς ἄγριους φόνους
Σηκώθη ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιὰ ποὔτανε ἐαπλωμένος
Καὶ κούτσα-κούτσα τῶσκασε γιατ' ἦταν βαρεμένος
Μ' ἕνα κοντάρι, ὁ ἄμοιρος, καὶ πέθαινε ἀπ' τοὺς πόνους.
Καὶ μέσ' σὲ λάκκους πήδησε μὲ τὸ κουτσὸ ποδάρι του,
Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὸ κακὸ καὶ σώσῃ τὸ τομάρι του.
Κι' ὁ Ψωμοχάφτης πάρα 'κεῖ μ' ἕνα μακρὺ κοντάρι
Χτυπάει τὸ Φουσκομάγουλο στὴν ἄκρη στὸ ποδάρι
Κι' ἔπεσε ὁ δόλιος καταγῆς μισολεψυχισμένος.
Καὶ σὰν τὸν εἶδε ὁ Σταφυλᾶς τρέχει μπροστὰ ἀγριεμμένος
Καὶ τὸ μακρὺ τὸ βοῦρλό του πετάει 'ς τὸν Ψωμοχάφτη
Καὶ 'ς τὴν ἀσπίδα τὸν χτυπᾷ. Καρφώθη ὅμως σὲ δαύτη
Καὶ τίποτα δὲν τοῦκανε — κρίμας 'ς τὴν τόση φούρια!

Μὰ ὁ Ριγανᾶς τοῦ πάσσαρε μιὰ κονταριὰ καινούργια
— Στὸ φίλο του ἔτσι δείχνοντας τἀλάθευτό του μάτι, —
Ἀπ' ὅλους δὰ τοὺς βάτραχους αὐτὸς ἔκανε κάτι,
Μὰ τίποτα δὲν τοῦκανε κι' αὐτὸς κι' ἡ κονταριά του,
Μόνο τὸ κράνος τοῦρριξεν ἀπ' τὸ κεφάλι κάτου.

Μὰ ὁ Ψωμοχάφτης θύμωσε κι' ἁρπάζει ἕνα κοντάρι
Καὶ ρίχνεται 'ς τὸ Ριγανᾶ μὲ μιὰ ὁρμὴ σὰν τοῦ Ἄρη,
Γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ θέλοντας μὲ ποιόν ἔχει κάνη.
Κ' ἐκεῖνος συγκλονίζεται, τὴν τόλμη του ὅλη χάνει,
Γυρίζει πίσω καί.... φευγιό, κι' οὔτε στιγμὴ δὲ στάθηκε
Καὶ μέσ' 'ς τῆς λίμνης τὸ νερὸ μὲ μιὰ βουτιὰν ἐχάθηκε,
Χωρὶς καθόλου νὰ σκεφτῇ τοὺς ἄλλους βατραχάδες·
Αὐτὸς μονάχα κύτταξε νὰ φύγῃ ἀπ' τοὺς μπελάδες.

(Ἕπεται τὸ τέλος) Ι. Χ. ΧΕΛΜΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Πένθιμον ὄργανον

Τὸ ἔφερεν ἀπὸ τὴν Κεντρῴαν Ἀφρικὴν ἕνας ἐξερευνητής. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓν κρανίον, ἀπὸ ἕνα μηρικὸν ὀστοῦν, ἀπὸ ὀλίγον δέρμα προβάτου τεντωμένον ἐπάνω εἰς τὸ κρανίον, καὶ ἀπὸ τρεῖς χορδάς. Τὸ πένθιμον αὐτὸ ὄργανον ἀναδίδει ἤχους ἀγρίους μελαγχολικούς.

Ἀφρικανικὴ φιλαρέσκεια

Ὁ ἴδιος ἐξερευνητὴς ἔφερε καὶ τὴν φωτογραφίαν ἑνὸς μαύρου τῆς Κεντρῴας Ἀφρικῆς, ὁ ὁποῖος φορεῖ εἰς τὸ αὐτί του ὡς σκουλαρῆκι ἕνα μετάλλινον κουτὶ μαρμελάτας! Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι ὁ τρυπημένος λοβὸς τοῦ αὐτιοῦ του βαθμηδὸν ἀνεπτύχθη τόσον, ὥστε νὰ χωρῇ μέσα ὅλον αὐτὸ τὸ κουτί!

Ἐξεδόθη ὁ Πρῶτος Τόμος τοῦ
"ΘΕΑΤΡΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ,,
κ' ἑτοιμάζεται ὁ Δεύτερος

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Μαγικὴ εἰκών

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Σημαιοφόρου.

— Γιάννη! Γιάννη! φωνάζει ὁ Μάγειρος τὸν σερβιτόρον. Ἀλλ' οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασις. Ποῦ νὰ εἶνε ἄρά γε;

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνθουσιώδους Κυπριοπούλας

ΤΗΣ	Ο	ΡΟΣ	Η	ΤΟΣ
ΔΙ	ΚΡΑ	ΔΗΣ	ΠΛΑ	Ι
ΔΟ	ΣΟ	ΘΟΥ	ΦΟ	ΡΟ
ΜΗ	ΣΟ	ΤΩΝ	ΚΥ	ΚΛΗΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰ πραγματοποιηθοῦν ἓξ ἀρχαῖοι Ἕλληνες συγγραφεῖς ἢ ποιηταί.

γ'.) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

T I A F N
L O
A L I
F N
O R C E U

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν.***

Λύσεις τοῦ 39ου φύλλου

α'.) Ὁ συνομιλητής του εὑρίσκεται ἐὰν ἀντιστραφῇ ἡ εἰκών, σχηματιζόμενος ἀπὸ τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς του. —β') Δύο μάτια, διότι εἶνε ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον ('Η Ἀπορία αὐτὴ ἐστάλη ὑπὸ τοῦ *Μέλλοντος Ἐφευρέτου.*) — γ'.) Le berger et le mouton.

Διὰ τὰς διακοπὰς
προμηθευθῆτε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης»

Ιδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη τοῦ Κεφ. Β

ΟΠΟΙΟΣ ΜΠΑΙΝΕΙ ΣΤΗ ΜΕΣΗ

Στὴ Φθινοπωρινὴ Δύσι ποὺ θέλει ἀοτεῖα

Μιὰ μέρα τοῦ περασμένου μηνός, ποὺ ἤμουνα στὴ Θεσσαλονίκη, πῆγα μαζὶ μὲ τὸν ἀδερφό μου νὰ πάρωμε ἀπὸ ἕνα σημειωματάριο ὁμοιόμορφο. Δυστυχῶς ἔξω ἀπὸ τὸ χαρτοπωλεῖο, βρήκαμε μόνο ἕνα καλὸ μὲ ἡμερομηνίες καὶ τὸ πῆρα 'γώ. Ναί! ὅμως ποῦ τοῦ ζηλιάρη τοῦ ἀδελφοῦ μου τοῦ κόλλησε ὁ διάβολος καὶ τὸ ἤθελε αὐτός; Τοῦ εἶπα νὰ πηγαίνῃ νὰ ψάξῃ ἄλλοῦ, γιὰ νἄβρῃ κι' αὐτὸς ἕνα καλό. Ποῦ ὅμως αὐτός, ἤθελε καὶ καλὰ τὸ δικό μου. Τὸ δικό του αὐτός, τὸ δικό μου ὅμως κι' ἐγὼ δὲν τοῦ τὸ ἔδινα. Τὸν κατάλαβα ὅμως τὸν κατεργάρο πῶς κυττοῦσε γιὰ νὰ εὕρῃ εὐκαιρία, νὰ μοῦ τ' ἁρπάξῃ. Τώρα ποῦ γυρίσαμε στὴν πατρίδα μας, μέχρις ὅτου τὸν καλοπάρω καὶ τὸ ξεχάσει, τὸ ἔκρυψα 'ς ἕνα καλὸ μέρος, ποῦ καὶ μὲ τὸ διάβολο ἀκόμῃ ἂν συμμαχοῦσε, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ βρῇ.

Ἔνα βράδυ ποῦ κοιμώμουνα, εἶδα ἕνα ὄνειρο. Τί εἶδα νομίζετε; Εἶδα πῶς ἤμουνα στὰ στενά τῆς Κρέσνας καὶ πῶς ἐκεῖ ποῦ πολεμοῦσα μὲ τοὺς Βουλγάρους, νἄσου κι' ἔρχεται ἕνα βουλγαρόπαιδο σἂν καὶ μένα καὶ μὲ πιάνει ἀπὸ τὴν ἀμασχάλη. Σηκώνω τότε τὸ χέρι μου καὶ τὸ καταφέρω κατὰ τῶν μουτριῶν τοῦ Βουλγάρου. Ὤχ! ἀκούω μιὰ φωνὴ κι' ἀμέσως βρίσκομαι στὸ ποδάρι. Τί νομίζετε συνέβη; Ὁ κατεργαράκος ὁ ἀδελφός μου, ἐπειδὴ νόμιζε πῶς φύλαγα τὸ σημειωματάριο στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ ὑποκαμίσου μου, ἦλθε κι' ἔβαλε τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὸ βρῇ. Τί νὰ τοῦ κάνω ἐγὼ ὅμως τοῦ ἄτυχου, ποῦ θέλησε νὰ μὲ ψάξῃ τὴν ὥρα ποῦ εἶχα λογαριασμοὺς μὲ τὸν βουλγαρόπαιδα; Καὶ ἀντὶ νὰ κάμω ζημία στὴν πρόσοψι τοῦ Βουλγάρου, ἐζημίωσα τὴν πρόσοψι τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἐννοεῖται ὅτι ὕστερα, γιὰ νὰ τὸν πάρω μὲ καλό, ἀναγκάσθηκα καὶ τοῦ ἔδωκα τὸ σημειωματάριο.

Ἐθνικὴ Παλιγγενεσία

Η ΦΥΣΙΣ

Ὅσον βλέπω τὴν φύσιν, τόσον τὴν ἀγαπῶ. Ὅσον ἀναγινώσκω τὸ μέγα βιβλίον της, τόσον περισσότερον τὴν θαυμάζω. Ὦ! πόσα θέλγητρα ἐμπεριέχει! πόσας μαγείας! πόσας εὐτυχίας! ἀλλὰ καὶ πόσους πόνους! Γελᾷ ἀλλὰ καὶ κλαίει. Μειδιᾷ ἐξ ἀγαλλιάσεως, ἀλλ' ἐνίοτε τὸ μειδίαμά της εἶνε πικρόν. Κατὰ τὸ ἔαρ φαίνεται τόσον εὐτυχὴς μὲ τὰ ὡραῖα ζωηρὰ χρώματά της, μὲ τὰ γλυκὰ τραγούδια τῶν πτηνῶν, μὲ τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα τῶν ἀνθέων. Ἀλλ' οἴμοι, ὁ ψυχρὸς βορρᾶς διαβέχεται τὸν γλυκὺν Ζέφυρον καὶ ἀντὶ νὰ θωπεύῃ τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη, τὰ παρασύρει μὲ βίαν τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου. Καὶ ἀκούεται εἰς πένθιμος ψιθυρος καὶ ὁ τόνος εἶνε τόσον θλιβερός! Πῶς ὁμοιάζεις τὴν καρδιάν, ὡραία φύσις! χαίρεις καὶ κλαίεις ὡς ἐκείνη· ἀλλὰ σὺ ἀναγεννᾶσαι μὲ τὸ πρῶτον φύσημα τοῦ ἔαρος, ἐνῷ ἐκείνην, ὅταν μαρανθῇ, τίποτε δὲν δύναται νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωήν· ὅταν παύσῃ τὸ τραγοῦδι τῆς χαρᾶς μίαν φοράν, ποτὲ δὲν δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ. Ψυχρὸς βορρᾶς θὰ φυσᾷ πάντοτε καὶ ψῦχος καὶ ἐρημιὰ θὰ ἁπλοῦται παντοῦ.

Πόθος τῆς Ῥόδου

Ο ΘΡΟΝΟΣ ΣΟΥ

Ρήγα χρυσὲ κι' ἀτίμητε, ὁ δάφνινός σου [ὁ θρόνος
ποὺ ἀπὸ τὴ Δόξα ἐστήθηκε, θὰ τὸν πυρ- [γώσῃ ὁ χρόνος...
...θὰ γράψῃ ἡ Ἱστορία μας φύλλα αἱμα- [ματοσαμμένα
—μὰ φύλλα ἀπὸ χρυσάφι—
κι' ὁ Βράχος μὲς στὴ λαγκαδιὰ σὲ βρά- [δια ἀγριεμμένα
θὰ λέῃ τὸ νέο μας τρόπαιο μὲ τί γρα- [φίδα ἐγράφη.
Θ' ἀντιλαλῇ ἡ ρεματαριὰ κι' ὁ κάμπος ὁ [βαμμένος.
Μὰ ὁ Θρόνος σου δὲν εἶνε ἐκεῖ, ψηλός, [στεφανωμένος.

Ὄχι, δὲν εἶνε πουθενὰ ὁ δάφνινός σου [θρόνος
μ' ἐπιγραφὴ ἀστραπόβολη ψηλά: «Βουλ- [γαροκτόνος.»
Δὲν εἶνε στὸ παλάτι σου, στὴν Ἱστορία [δὲν εἶνε
δὲν εἶνε στὰ λαγκάδια
Ναί, κάπου ἀλλοῦ εἶνε ὁ θρόνος σου, χρυσέ μας Κωνσταντῖνε,
ποὺ λάμπει ἀπὸ τ' ἀτίμητα τῆς Νίκης τὰ [πετράδια.

Κάπου εἶν' ἀλλοῦ κρυφός,
σἂν φάρος, σᾶ μετέωρο ποὺ ρίχνει οὐράνι- [ο φῶς.

Θέλομε νὰ εἶσαι πάντοτε μ' αὐτὸ τὸ [φῶς κοντά μας·
γιαυτὸ τὸ θρόνο σου ἔχομε πυργώσει: [στὴν καρδιά μας...

Τέλλος Ἄγρας

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗΝ

Τώρα ποὺ γράφω τὰς ὀλίγας αὐτὸς γραμμὰς γιὰ τὴν ἀγαπητήν μου «Διάπλασιν», κάθημαι ἐπάνω εἰς ἕνα λόφον κάποιου χωριοῦ, πλησίον τῆς πόλεώς μας. Γύρω μου ἡ ἐξοχὴ ἁπλώνεται μαγευτικὴ καὶ θαυμασία. Μεγάλα καὶ βαθύσκια δένδρα σκεπάζουν τὴν πεδιάδα ὅλην· τὰ πουλιά, πετῶντα ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, γεμίζουν τὸν ἀέρα μὲ τὰ γλυκὰ τραγούδια των· κάτω 'ς τὰ πόδια μου ἀκούεται τὸ γλυκὸ μουρμούρισμα τοῦ ποταμοῦ ποὺ περνᾷ. Πάρα κάτω ὁ βοσκὸς μὲ τὴν φλογέρα του παίζει κάποιον γλυκὸν σκοπόν, ἐνῷ ἀπὸ μακρυὰ ἡ θάλασσα διακρίνεται μέσα ἀπὸ τὰ βουνά, ἥσυχη καὶ γαλανή.

Πόσον ὡραία καὶ μαγευτικὴ φύσις! Πόσον εὐχαριστοῦμαι νὰ κάθημαι εἰς τέτοια ὡραῖα μέρη! Πόσον τὸ πνεῦμα ὑψώνεται καὶ ἡ ψυχὴ καθαρίζεται ἀνάμεσα εἰς τὴν γοητευτικὴν αὐτὴν ἁρμονίαν τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως!

Καὶ τέτοια δὲν εἶνε μόνον ἡ φύσις τοῦ χωριοῦ ποὺ γράφω. Τέτοιες φυσικὲς καλλονὲς ἔχει ὅλη ἡ Κύπρος, καλλονὲς ποὺ κάμνουν τὸν νοῦν σοῦ ν' ἀνεβαίνῃ μέχρι τοῦ Θεοῦ. Τί κρῖμα ὅμως! Τὴν μεγάλην αὐτὴν εὐμορφάδα σκιάζει ἡ μαύρη δουλεία, ὑπὸ τὴν ὁποίαν τόσα χρόνια κύπτει ἡ ἄτυχη χώρα τοῦ Εὐαγόρα. Εἶνε καὶ τώρα γλυκὸς ὁ ἀέρας τῆς Κυπριακῆς ἐξοχῆς. Ἀλλ' ὁ ἀέρας αὐτὸς τότε μόνον θὰ γίνῃ ἀληθινὰ γλυκός, ὅταν σμιχθῇ μαζί του καὶ τὸ τρισπόθητο ἀγέρι τῆς Ἐλευθερίας.

Κυπριακὴ Ἀκτή

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΗΛΙΟΣ

Ἀπὸ μακρυὰ προειδοποιεῖ τὴν ἀφιξίν του. Ἡ πυρκαϊὰ αὐξάνει, ἡ Ἀνατολὴ φαίνεται ὡς μεγάλη φλόξ, τέλος φαίνεται. Μία φωτεινὴ ἀκτὶς διέρχεται ὡς ἀστραπὴ τὴν ἔκτασιν, ὁ πέπλος τῆς νυκτὸς πίπτει. Ἡ χλόη κατὰ τὴν νύκτα ἔλαβε νέαν δύναμιν καὶ ἡ χρυσίζουσα ἡμέρα ὡς ἀδάμαντας κάμνῃ νὰ λάμπῃ ἡ δρόσος τῆς νυκτός. Τὰ πτηνὰ ἐν χορῷ χαιρετοῦν τὸν πατέρα τῆς ζωῆς· κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν οὔτε ἕνα δὲν σιγεῖ· τὸ κελάδημά των, ἀσθενέστερον, εἶνε γλυκύτερον ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν. Ὅλα αὐτὰ προξενοῦν μίαν τοιαύτην ἐντύπωσιν εἰς τὰ ὄργανα, ὥστε νομίζεις ὅτι θέλουν νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὴν ψυχήν. Εἶνε ἑνὸς τετάρτου μαγεία· ἕνα θέαμα τόσον μεγάλον, τόσον ὡραῖον, τόσον ἐξαίσιον ποὺ δὲν ἀφίνει κανένα ἀδιάφορον.

(Rousseau) *Μπουμπουλίνα*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὰ μπάνια:

Ἡ μαμμά: — Ἐνῷ ἐτοιμάσθης νὰ πέσῃς 'ς τὴ θάλασσα, τί κάνεις πάλι ἐκεῖ;

Ὁ μικρός: — Φορῶ, μαμμά, τὴν ποδιά μου, γιατὶ ἡ θάλασσα εἶνε κρύα.

(Γεγονός).

Ἐστάλη ἀπὸ τ' Ἀθάνατα 1891—1912.

***

Ὁ θεῖος.—Μά, παιδί μου, δὲν σοῦ εἶπα ὅτι καὶ τὸ νὰ μὴ ὁρκιζώμεθα εἶνε μία ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ; Νὰ πάλιν ἡ Ἀννίκα μοῦ εἶπε ὅτι ὡρκίσθηκες.

Ἡ Κοσμοκράτειρα Ἑλλάς.—Μὰ τὸ Θεό, μὰ τὴν Παναγία, θεῖε μου, εἶνε ψέμμα τὸ ὅτι ὁρκίζομαι!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 4ην Σεπτεμβρίου 1913.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ μιᾶς ἰαπωνικῆς ἐφημερίδος, διὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ ἕνα πρωτεῖον τοῦ ὁποίου δὲν ἤθελε νὰ δημοσιεύσῃ κάποιον ποίημα, τοῦ ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς: «Τὸ ποίημά σας εἶνε ὑπέροχον, τόσον ὑπέροχον, ποὺ ὁ Αὐτοκράτωρ, ἅμα τὸ διαβάσῃ, θὰ παιτήσῃ νὰ δημοσιεύσω καθεμέρα ἀπὸ ἕνα τέτοιο, ἄλλως θὰ μοῦ πόρῃ τὸ κεφάλι· κ' ἐπειδὴ τέτοια ποιήματα δὲν τυχαίνουν οὔτε ἕνα τὸ χρόνο, διὰ τοῦτο σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ λυπηθῆτε καὶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τὸ ἀφίσω ἀδημοσίευτον.» Τὸ χαριτωμένον ἀνέκδοτον μοῦ ὑπενθυμίζει ὁ *Τέλλος Ἄγρας*, παραπονούμενος, ὅτι μὲ ὁμοίαν σχεδὸν πρόφασιν, -τάχα,- ἀφίνω ἀδημοσίευτον ἕνα κομμάτι του ἐκτενές. Ἀλλὰ 'ς αὐτὸ δὲν ἔχει δίκηο. Ἐκτενῆ δὲν ξανάδημοσιεύω κανενός.

Ὁ ἴδιος *Τέλλος Ἄγρας* παρατηρεῖ καὶ τὸ ἑξῆς: Πῶς, ἐνῷ εἰς τὰ πρῶτα κεφάλαια τοῦ Μικροῦ Τζόκεϊ, ὁ Καλιόστρος παρουσιάζεται ὡς ἀληθινὸς μάγος, ἔπειτα παρουσιάζεται ὡς ἀγύρτης, τσαρλατάνος; Δὲν γνωρίζω τί θὰ παντοῦσεν εἰς αὐτὸ ὁ συγγραφεὺς τοῦ μυθιστορήματος. Ὑποθέτω ὅμως, ὅτι ὁ Καλιόστρος θὰ ἦτο ἕνα κρᾶμα μάγου καὶ ἀγύρτου. Θὰ εἶχε δηλαδὴ κάποιαν μαντικὴν δύναμιν, ἢ μᾶλλον θὰ ἐξήσκει κάποιαν μαγνητικὴν ἐποβολήν· ἀλλὰ τὸ μικρὸν του αὐτὸ δῶρον ἤθελε νὰ μεγαλοποιῇ καὶ νὰ τὸ παρουσιάζῃ ὡς ὑπερφυσικὸν μὲ διάφορες τσαρλατανιές.

Ἀ. τί κρῖμα, *Φθινοπωρινὴ Δύσις!* Μὰ ἠμπορούσατε μιὰ χαρὰ νὰ ἔλθετε εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ὁδξα σοι ὁ Θεός, ἄκρα ὑγεία βασιλεύει. Ὅσον διὰ τὴν ἐρώτησιν ἐκείνην τῶν Μ. Μυστικῶν, ναί, ὁ τόπος τῆς γεννήσεως ἀκριβῶς ζητεῖται. Ὅλοι εἴμεθα Ἕλληνες· ἀλλὰ ἄλλοι ἔχουν πατρίδα τὰς Ἀθήνας, ἄλλοι τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἄλλοι τὴν Κέρκυραν, καὶ οὕτω καθεξῆς. Δὲν ζητεῖται δηλαδὴ οὔτε ἡ ἐθνικότης, οὔτε ἡ θρησκεία. Ἁπλῶς ἡ ἰδιαιτέρα πατρίς.

Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν διαβάζω τὰ γράμματά σου, *Ἀλέξανδρε Βαφειάδη*. Πραγματικῶς, ἡ «Ἐξαδέλφη μου» ποὺ ἐδημοσίευσα ἄλλοτε, ἦτο ὡραιότατον μυθιστόρημα καί, ὅπως λέγεις, «εἶχε βάθος». Ἀπορῶ ὅμως πῶς, ἐνῷ σοῦ ἀρέσῃ νὰ βρίσκῃς βάθος εἰς ὅ,τι διαβάζεις, δὲν εὗρες τὸ βάθος ποὺ εἶχεν ἡ «Κρινιά». Μ' αὐτό κι' ἂν ἦτο βαθὺ δείγμα! Καὶ μιὰ συμβουλή: Μὴ χάνῃς τὸν καιρόν σου νὰ διαβάζῃς Ροκαμβολ καὶ τέτοια!...

Κυπριακὴ Ἀκτή, ναί, καλὰ γράφεις τὰς λύσεις σου καὶ ἔτσι νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ τὰς γράφῃς. Ἔχεις δίκηο, ἡ «Ἐορτὴ» εἶνε ἰδική σου καὶ κατὰ λάθος ἐνεκρίθη μὲ τὸ ψευδώνυμον τοῦ «*Πανελληνίου Πόθου*». Ἂν κληρωθῇ, θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὸ δικό σου.

Ἄ, ὥστε καὶ σὺ στὰ Μέθανα κάμνεις τὰ λουτρά σου, *Ἀττικὴ Αὔσις*; Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ κ. Παπαδόπουλος ποὺ σὲ εἶδεν ἐκεῖ, καθὼς καὶ τὰ κοριτσάκια τοῦ κ. Φαιδωνος. Νὰ λοιπὸν ποὺ γνωρισθήκατε τώρα καὶ ὁ πόθος σου ἐξεπληρώθη. Ἐλπίζω δὲ νὰ ξαναιδωθῆτε.

Δοξασμένη Ἑλλάς, ἀφοῦ καὶ αἱ προηγούμεναι ἐκκλήσεις δὲν ἔφερον ἀποτέλεσμα, οὔτε ἡ ἰδική σου θὰ ἔφερεν, ἐπομένως περιττὸν νὰ τὴν δημοσιεύσω. Ἐπιδοκιμάζω τὴν ἀπόφασίν σου, ὅσον ἀφορᾷ τὴν καλλιγραφίαν, καὶ σ' εὐχαριστῶ διότι τὸ «ὄνειρόν» σου εἶνε, τώρα ποὺ θανοίξουν τὰ σχολεῖα, νὰ κάμῃς συνδρομητὰς ὅλους τοὺς συμμαθητάς σου.

Ἡ Βαλκανικὴ Συμμαχία, ὑπερασπιζομένη τὸ φῦλόν της, ἀπαντᾷ εἰς τὸν *Φάωνα*, ὅτι, εἰς τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα φυλλάδια τοῦ 1913 ἔγουν ἐγκριθῆ 540 ψευδώνυμα, ἐκ τῶν ὁποίων 313 ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ μόνον 237 εἰς κορίτσια· φυσικὸν λοιπὸν εἶνε νὰ ὑπερτεροῦν τὰ γόρια, ἀφοῦ πλειονοψηφοῦν. Τὸν δὲ *Τέλλον Ἄγραν* παρατρέπει νὰ στείλῃ ἀφεύκτως τὴν φωτογραφίαν του, διότι, λέγει, «δὲν πιστεύω νὰ εἶνε κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους σου τόσον ἐπιπόλαιος, ὥστε νὰ προτιμᾷ τὰ σωματικὰ χαρίσματα ἀπὸ τὰ ψυχικὰ καὶ πνευματικά, τὰ ὁποῖα ἔχει ὁ *Τέλλος Ἄγρας*· εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι ὁ φίλος μας αὐτός θὰ ἔχῃ εὐφυΐα καὶ συμπαθητικὴν φυσιογνωμίαν, καὶ αὐτὸ ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ ὅλες τὲς ἐμμορφιὲς τοῦ κόσμου». Πολὺ σωστά!

Καὶ ὁ *Φάων* ἐπίσης παρατηρεῖ ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἄνδρας δὲν ἦτο ὡραῖος, ἐκτὸς τοῦ Βύρωνος καὶ τοῦ Σατωβριάνδου (δηλαδὴ καὶ πολλῶν ἄλλων, ἀλλὰ δὲν πειράζει.) Ὅσον διὰ τὴν νέαν Ἀπορίαν του, ποὺ νὰ εὕρω τώρα νότες, νὰ τὴν δημοσιεύσω;

Ὡραῖο, ὡς πάντα, τὸ γραμματάκι σου, *Μπουμπουλίνα*, καὶ ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφει. Ἡ *Κρητικοπούλα* δὲν ἐτεμπέλιασε, κάθε ἄλλο! Μόνον ἐγὼ δὲν ἔχω τόπον,—οὔτε σήμερα δυστυχῶς,—νὰ δημοσιεύσω ἕνα ὡραιότατον ποίημα ποὺ μοῦ ἔχει στείλῃ.

Ἄ, πόσο μ' εὐχαρίστησε ἡ περιγραφή σου, *Ἀνθισμένη Βαμβακιά!* Μοῦ ἐφάνη ὅτι στεκόμουν καὶ ἐγὼ 'ς ἐκεῖνο τὸ «νοτιοδυτικιότερον» παράθυρον τοῦ σπιτιοῦ σα', ποὺ τοῦ ἔχετε ξεχωριστὴν ἀγάπην, κ' ἔβλεπα μαζί σας τὰ ὡραῖα πράγματα. Ξεύρεις; θὰ τὸ βάλω εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Πρὸ τῆς μεγαλοφυΐας» τῆς *Μπουμπουλίνας*· — «Ἓν ἀπόγευμα» τοῦ *Φάωνος*· — «Ὄνειρον» τῆς *Βαλκανικῆς Συμμαχίας*· — «Στὴ μνήμη τοῦ ἥρωα» τῆς *Βασ. Ναυσικᾶς*· — «Στὰ μπάνια» τῆς *Ἀναστηθείσης Ἠπείρου*· — «Ἡ φωνὴ τῶν ἀψύχων» τοῦ *Δοξασμένου Ρήνου*· — Ποιήματα τοῦ *Ρόδου Μοσχοβόλημα, Ἀθανασίου Διάκου* κτλ.— «Ὁ ἀπόμαχος» τῆς *Νιόβης*·—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Στὸ ποτάμι» τῆς *Μυροβόλου*· *Ἀνοίξεως* (ἡ γλῶσσα ἀνώμαλη·)— «Ἡ ἕνωσις ἐντὸς τῆς οἰκογενείας» (ἐδημοσιεύθη καὶ ἄλλοτε.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Διάβολος Γιαννιώτης, α. (Ζήτω ἡ Νέα Ἑλλάς) *Ὑμηλόφρων Ἕλλην*, α. (Ζήτω ἡ Νέα Ἑλλάς).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: *ἡ Βαλκανικὴ Συμμαχία* (0) *μὲ Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ, Βόρκαν τοῦ Κανάρη, Λυδίαν Λίθον, Ἀκακίαν, Κραυγὴν Νίκης, Κόμησσαν Κατινί, Ἀπηλπισμένην Κόρην.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἑλληνικὴν Θεότητα* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Ἀφελῆ Ξανθούλαν* (περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς ἐκτενῶς·) *Μυροβόλον Ἄνοιξιν* (ἔστειλα· καλῶς νὰ ἔλθῃς· ἀλλὰ διατί αὐτὴ ἡ ἀποχή; δὲν μπορεῖτε νὰ εἴσθε καὶ αἱ δύο εἰς τὸν κύκλον μας;) *Βοσκοπούλαν τῆς Δωρίδος* (ἔστειλα·) *Δοξασμένον Ρῆνον* (τὸ λάθος δὲν εἶνε σπουδαῖον, ὥστε μὴ συγχύζεσαι· μόνον τὸ Π. Πνεῦμα ποὺ δὲν ἦτο καλόν, καὶ λυποῦμαι ποὺ δὲν θὰ τὸ δημοσιεύσω·) *Ἡρωϊκὸν Δρίσσον* (ἔχει καλῶς· διὰ τὴν δημοσίευσιν Ἀσκήσεων δὲν πληρώνει κανείς· αἱ ἐγκρινόμεναι δημοσιεύονται δωρεάν·) *Γαλήνην* (κρῖμα λοιπὸν νὰ μὴν εἶσαι ποιήτρια! ἐκτὸς ἂν σὲ κάμῃ ἡ ὡραία αὐτὴ ἐξοχή·) *Δοξασμένο 1912* (καὶ διὰ τὰ δύο βιβλία ν' ἀποταυθῆς εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Ι. Σιδέρη, ὁδὸς Σταδίου Ἀθήνας.) *Νιόβην* (περίεργον, εἶνε ἴσως ἕως ν' ἀποκατασταθοῦν αἱ σχέσεις μεταξὺ Τουρκίας καὶ Ἑλλάδος·) *Πυθαγόραν τὸν Σάμιον* (ἔστειλα·) *Νικηφόρον Ἕλληνα* (μὴν ἀμελῆς νὰ μοῦ γράψῃς·) *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι* (χαίρω διὰ τὰς προόδους τοῦ Συλλόγου σας·) *Πατριωτικὸν Πόθον* (εἶδα τί ὡραῖα ἐπέρασες εἰς τὴν ἐξοχήν· ἔ, τώρα ποὺ ἐγύρισες, γράφε μου κάπου-κάπου)· *Τορπιλλοβόλον 11, Βασιλόπαιδα Ναυσικᾶν κτλ. κτλ.*

Εἰς ὅσας ἐπισταλὰς ἔλαβον μετὰ τὴν *4ην Σεπτεμβρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1913 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐπιπλέον διὰ τὰς λύσεις των ἑκάστου φυλλαδίου, -δοαιδήποτε καὶ ἂν εἶνε,—γραμματόσημον ἀσφαλίστου 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰδέλφια των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.

Ο χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ παντεχόθεν μέχρι τῆς 7ης Δεκεμβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθοῦν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ Ζ', φύλλον πρώτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὀδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

437. *Λεξίγριφος*

Ἂν πρόθεσιν μ' ἀπόστροφον
Μὲ τὴν ὁδὸν ἑνώσῃς,
Ὁδὸν ποὺ ὁ νοῦς ἀκολουθεῖ,
Εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πουπουλένας.

438. *Λογοπαιγνιωδες Λεξίγριφος*

Δυὸ γράμματα ἑνώνεις
Μὲ μιὰν ἀντώνυμίαν,
Κ' ἕνα θεὸν δηλώνεις
Ἀπ' τὴν Μυθολογίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας.

439. *Στοιχειόγριφος*

Σὲ μιὰ Βασίλισσα σεπτὴ
Δυὸ γράμματα προσθέτω
Καὶ τῆς πατρίδος Της εὐθὺς
Ποτάμι σοῦ συνθέτω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου.

440. *Μεταγραμματισμὸς*

Βγάλε λάμδα, βάλε μί
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴ στιγμὴ
Ἀπὸ ἓν μικρὸν πτηνό,
Σχῆμα γεωμετρικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Νίκης

441. *Ἀστὴρ*

* * * Νὰντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
* * * στερίσκοι διὰ γραμμάτων
* * * οὕτως, ὥστε νὰναγινώσκων-
* * * Ε * * * ται: ὁριζοντίως, ἡ ἀρχαῖας
* * * νάος ἐν Ἀθήναις· καθέτως,
* * * ἐργαλεῖον ξυλοκόπου· δια-
* * * γωνίως δέ, Κράτος τῆς Εὐ-
ρώπης καὶ ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα

442. *Κρυπτογραφικόν*

1 2 3 4 5 6 7 8	= Πόλις.
2 6 6 3 8	= Κράτος.
3 4 5	= Πράθεσις.
4 2 1 1 3	= Ἐργαλεῖον.
5 7 1 5 8	= Ποτόν.
6 7 1 5 1	= Φυτόν.
7 4 4 5 8	= Ζῶον.
8 2 6 3 8	= Φυσικόν φαινόμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διατρήτου Κυανολεύκου.

443. *Διπλῆ Ἀκροστιχίς*

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, κατὰ σειράν, ἀποτελοῦν ἀρχαίαν τραγικὴν βασιλόπαιδα· τὰ δὲ τρίτα γράμματα, *ἀντιστρόφως*, σχηματίζουν ἐπίσης τὸ ἴδιον ὄνομα:

1, Ἥρως ἡμίθεος· 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 3, Υἱὸς τοῦ Πριάμου· 4, Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου· 5, Ρῆμα· 6, Ἱππότης, ἥρως νεωτέρας ἐποποιΐας· 7, Ἀρχαῖος θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλήνης.

444. *Ἐπιγραφή*

Α Ρ Α Τ Π Ν
Δ Υ Β Ε Ο Ι
Ι Ο Α Μ Ν Σ
Ο Ν Λ Ν Η Υ
Ν Ι Ε Λ Ρ Φ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναιοψύχου Στρατηλάτου.

445. *Φωνηεντόλιπον*

νς - ρ - κ - νς - κ - τ - λλ - κφ - κ - τφλ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τῶν Σπετσῶν

446. *Γρῖφος*

νπνπνπλπνπ νπ νπ
νπνπνπνπνπ νπ νπ
νπ νπ νπ
νπ νπ νπ
νπ νπ νπ
νπ νπ νπ
νπ νπ νπ
νπ νπ νπ νπ νπ
νπ νπ νπ νπ νπ

νεῦμα/θυμώνει δὲς

1
1 1
1 1
ἄρξασθ'
1 1
1 1
1

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενοῦς Ἰδανικοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 24-25

248. Ἀνακρέων (ἀνά, Κρέων.)—249. Χίος (Χί, ὄς.) — 250. Λέσβος - λέμβος. — 251. Ἥρα - ἀήρ.

252. Θ Υ Ρ Α
Υ Δ Ω Ρ
Ρ Ω Μ Η
Α Ρ Η Σ

253-257. Διὰ τοῦ *Τ*: *τάλαντα, τέλος, κῆτος, Τύρος, τέυμα.* — 258. *Ἡ γλῶσσα ἁμαρτάνουσα τὰ ἀληθῆ λέγει.* (Λαμβάνομεν ἀνὰ ἓν γράμμα ἐκ τῆς πρώτης σειρᾶς, τῆς τρίτης καὶ τῆς μεσαίας ἐναλλάξ.) — 259. ΠΕΛΑΡΓΟΣ - ΠΟΣΕΙΔΩΝ (ΠάΠυρος, ΈτΟς, ΛοΣίας, ΆγΕλάς, ΡοΙά, ΓεΔεών, Ὀπ-Ὧρα, ΣεΝᾶ.) — 260. Μηδενὶ συμφοράν ὀνειδίσῃς, κοινὴ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἄδρατον.— 261. *Εἰσδύω εἰς δάση ἄγρια* (εἰς - δύο εἰς δασεῖα - γρῆα.)

262. Ἀνατομία (ἀνά, τό, μία.) — 263. Ἄντρον - ἄστρον. — 264. Ὁ μύλος, ἡ Μῆλος, τὸ μῆλον.

265.
Μ Α Ρ Ι Α
Κ Α Σ Ο Σ
Α Δ Ρ Ο Σ
Ρ Ο Δ Ο Σ
Σ Ο Λ Ω Ν

266. ΚΑΡΧΗΔΩΝ (ἀηδών, ρακῆ, χαρά, ἠχώ, Δών, ὥρα, νάρκη.) — 267 - 269. 1. Ἀξιὸς (πόΣΟΙ ΞΑνθοί...) 2. Ἀσωπὸς (ΚώτΣΟ ΠΩΣ Ἀρρωστος...) 3. Πάδος (ΣΟΔΑ Πάρα...) — 270. ΑΘΗΝΑΙ - ΑΡΙΣΤΑ (Ἄρης, ΘΡάκη, Ἥλιος, ΝαόΣ, ΆνάκΤορον, ΙκαρίΑ.) — 271. Οὐ παντὸς πλεῖν ἐς Κόρινθον. — 272. *Ἡ Σικελία εἶνε νῆσος* (εἰς οἶκε λεία - εἶν' ἐν ἴσος.)

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δώσωσιν ἀρτίαν μόρφωσιν εἰς τὰ τέκνα των, ἄνευ διαταράξεως τῆς ὑγείας αὐτῶν, δὲν δύνανται νὰ τὰ ἐγγράψωσιν εἰς οἱονδήποτε σχολεῖον πρὶν ἢ ἐπισκεφθῶσι τὸ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κωνσταντίνου, ἔναντι τοῦ Ἀνακτορικοῦ *Κήπου* **Β' ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΕΤΑΞΑ** τὸ ὁποῖον κατηρτίσθη ἐπίτηδες διὰ τὰ μικρὰ παιδία ἡλικίας 5—13 ἐτῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Οἰκοδόμημα ἔξοχον, αἴθουσαι εὐρεῖαι μεσημβρινάι, κῆποι καὶ αὐλαὶ ἀπέραντοι, μέγα ὑπόστεγον, τέλειον γυμναστήριον, Σουηδικαὶ κρῆναι, Lown Tennis καὶ λοιπαὶ ἐγκαταστάσεις παιδιῶν, σχολικὴ ἐπίπλωσις πολυτελής, προσωπικὸν ἐκλεκτόν, ἐπίβλεψις ἐνδελεχής, λεωφορεῖα ἰδιόκτητα μεταφέροντα τὰ μακρὰν οἰκοῦντα καὶ περιβάλλον ἐν γένει θαυμάσιον, καθιστῶσι τὸ Β' Τμῆμα τῆς Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς ἐν ἐξοχικὸν Ἑλβετικὸν Σχολεῖον, τὸ ὁποῖον συνεκέντρωσε τὰ τέκνα τῶν ἀρίστων κοινωνικῶν τάξεων.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρισμὸς στίχου ἴσον καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Ἀγαπητοὶ *Ἀήττητε Εὔζωνε* καὶ *Ἀναστηθεῖσα Ἤπειρος*, πολὺ πολὺ εὐχαριστῶ γιὰ τὰς καλάς σας εὐχάς, ἀναφωνῶ δὲ μαζί σας: Ζήτω ὁ «Θρίαμβος»!!!

Ἀττική Δύσις *(ΙΓ' 377)*

ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
Η ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ

Ἔχων ὡς θεμέλιον τὸ «Κυανοῦν Κόμμα» καὶ σύμμαχον τὴν ἰσχυροτάτην «ΕΝΩΣΙΝ» τῆς Λάρναχος κατέρχεται εἰς τὸ δημοψήφισμα μὲ ἐξησφαλισμένην ἐπιτυχίαν. Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, καταταχθῆτε ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς «*Νέας Ἑλλάδος*». Ὑποψήφιοι γ' τριμηνίας, ἔχετε λαμπρὰν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιτύχετε. Προσεχῶς ἀρχαιρεσίαι ἐκ τῶν ἀπανταχοῦ Ἠπειρωτῶν. Ἠπειρῶται, σπεύσατε, ἡ νίκη πτερυγίζει περὶ μας. Συνδρομὴ ἐτησία δρ. 2. Διεύθυνσις: Κωνσταντῖνον Σπέγγον, Ἰωάννινα.

ΖΗΤΩ Η «ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ»

ὁ διευθύνων: *Διάβολος Γιαννιώτης*

ΟΛΟΙ ΜΕ ΤΗΝ «ΝΕΑΝ ΕΛΛΑΔΑ»

Διάβολος Γιαννιώτης, Ἑλληνικὴ Θεότης, Ἥρωὶς τοῦ Σουλίου, Δωδωναῖος, Πανελλήνιος Πόθος, Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα, Ὑψηλόφρων Ἕλλην, 21η Φεβρουαρίου, 26η Ὀκτωβρίου, Μέγας Στρατηλάτης, Πειρατήριον, Δοὺξ Μπουγιών, Δ. Πανταζῆς, Δ. Κραψίτης, Κ. Γρηγορίου, κτλ. κτλ. (ΙΓ,379)

ΣΤΕΦΑΝΟ ΣΤΗ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ

Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος 1913

Ψηφίσατε ὅλοι τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον ΠΡΙΓΚΙΨ ΑΦΝΕΙΟΥ *(ΙΓ' 381)*

Τίς θὰ ἀρνηθῇ τὴν ψῆφόν του εἰς τὸ *Στέφανο στὴ Γαλανή μας*, εἰς τὸ ὑπέροχον τοῦτο ψευδώνυμον, εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὁποίου δονοῦνται αἱ εὐγενέστεραι καὶ ἱερώτεραι τῆς καρδίας χορδαί;—Ὅλοι λοιπόν, παιδιά, ψῆφο εἰς τὸ **ΣΤΕΦΑΝΟ ΣΤΗ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ.**

Σ' τὸ **ΣΤΕΦΑΝΟ ΣΤΗ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ**
Μία σακκούλα ψῆφους λευκές,
Κ' ἕνα στεφάνι μυρτιὰ καὶ δάφνη
Γιὰ νὰ νικήσῃς στὴς ἐκλογές.

Ἀήττητος Εὔζωνος (ΙΓ', 383)

Ψηφίσατε τοὺς *ὑπὸ τοῦ* 'ΘΡΙΑΜΒΟΥ, *ὑποστηριζομένους*. Ψηφίσατε ὅλοι καὶ ὅλαι Κορδόνι τούς:

ΕΘΝΙΚΟΝ ΕΓΩΙΣΜΟΝ
ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ
ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΔΕΜΙΡ-ΙΣΑΡ
ΣΤΕΦΑΝΟ ΣΤΗ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ

Διὰ νὰ ἔχετε ἀναμφιβόλως βραβεῖον ἐκλογέως Κορδονορούμπορος!!!

"ΘΡΙΑΜΒΟΣ, (ΙΓ', 384)

Ἀπονέμεται ἡ Κυανὴ ταινία τῶν Θριαμβευτῶν εἰς τοὺς Ὑπουργοὺς τῶν Ἐσωτερικῶν *Ἀναστηθεῖσαν Ἤπειρον* καὶ τῶν Ναυτικῶν *Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος.*

Ὁ αὐτοκράτωρ: *Ἀήττητος Εὔζωνος.*

ΣΤΕΦΑΝΟ ΣΤΗ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ

Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος 1913

Ἀδαμάντινε Χαρακτήρ, μοναστῆρι ἔκανες τὸ σῶμά σου καὶ βγάνεις καλογέρους;—*Κατσαρὸ Σκυλάκι*, τ' Ἀγιάννη ποὺ νηστεύουν προσκαλεῖς μουσαφίρηδες;

Ἀήττητος Εὔζωνος (ΙΓ', 387)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 38-39 ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὰς σελίδας 321 καὶ 329).

ΑΘΗΝΩΝ: Εὐαγ. Κ. Γεωργίου, Ἀγγὸ Μενεξέδάκι, Ἐμ. Μ. Φλωράκης (38,39) Τορπιλλοβόλων 11 Στενὰ τῆς Κρέσνας, Καν. Νεζερίτης, Δημ. Τερζάκης. (38, 39).

ΑΙΓΙΝΗΣ: Σαραντάπορον, Νικηφόρος Ἕλλην.

ΑΡΓΟΥΣ: Θάνος Α. Παναγιωτόπουλος.

ΒΟΛΟΥ: Φιλ. Δ. Χατζηκώστας (38)

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διον. Ι. Κλάδης (38, 39).

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Χαρ. Γ. Σωτηρόπουλος.

ΙΘΑΚΗΣ: Πολυμήχανος Ὀδυσσεύς, Σκ. Γ. Φερεντίνος, Ἰουλία Ν. Μερκάτη (38, 39) Βάσω Α. Κουμαντάρου.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἰωάν. Σ. Γκάνιος.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Παν. Ι. Τσιντζιρας.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Αἰκατερίνη Δημ. Φίλιππα, Γ. Παπίρης.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Κατίνα Κ. Μακρῆ (38, 39) Ρεγγίνα Η. Κολέντη (38, 39) Βασιλική Ζ. Λιοσσάτου (38, 39) Μέμος Ι. Λούζης, Μαργαρίτα Γ. Κλαδᾶ.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ἄνδρ. Ε. Γεωργαμόπουλος, Πηνελόπη Ε. Δηλάρη.

ΚΩΝ[ΠΟΛΕΩΣ: Ἀτρόμητο Εὔζωνάκι. Αὔρα τῆς Πρινγκίπου.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γ. Δ. Σηλυβρίδης, (38, 39) Μιχ. Παπαζήσης Ν. Σηλυβρίδης.

ΛΙΓΟΥΛΙΣΤΗΣ: Χρυσούλα Εὐστ. Χαχῆ.

ΛΙΜΝΗΣ: Ι. Μπελλάρας.

ΠΑΤΡΩΝ: Α. Κανελλόπουλος, Πατρινὸ Ναυτόπουλο (38, 39).

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Πρίγκιψ Ἀφνειοῦ.

ΣΥΡΟΥ: Πιπίτσα Ἀρ. Μονόπολι.

ΥΔΡΑΣ: Ἰωαν. Φ. Μονᾶς. Μαρίκα Γ. Μονά.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἰσαὰκ Α. Φόρνης, Καμαρωμένο Εὔζωνάκι, Κωνσταντῖνος Κανάρης, Δημ. Ε. Ὀλύμπιος, Μαρία Σ. Μόνου, Σταυραετός, Μαρίκα Κ. Ζαχαροπούλου.

ΧΙΟΥ: Ἕνα Χιωτάκι.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ὁ ἐν Ἀθήναις ΚΑΝΕΛΛΟΣ ΝΕΖΕΡΙΤΗΣ καὶ ἡ ἐν Ὕδρᾳ ΜΑΡΙΚΑ Γ. ΜΟΝΑ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου.

Πλεονάζουν δρ. 0,70 διὰ τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν.

Τύποις «Αἰώνος Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγίων Θεοδώρων.—2490